

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **SE-SOLAR a.s.**
sídlem Purkyňova 648/125, Brno
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Sedláčkovou
sídlem Ostrovní 126/30, Praha 1

proti
žalovanému: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Gorazdova 24, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. 902026516, sp. zn. 83/062100315

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. 902026516, sp. zn. 83/062100315, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22 482 Kč, a to
ve lhůtě
30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Kateřiny Sedláčkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Kraj Vysočina (dále jen (dále jen „SEI“ nebo též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 3. 2016, č. 642008116, sp. zn. 77/062100315. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 074 913 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“). Územní inspektorát SEI dospěl na základě kontrolních zjištění obsažených v protokolu ze dne 23. 11. 2015, č. 62100315, k závěru, že a) žalobce jako kontrolovaná osoba v kontrolovaném období 1. leden 2011 až 31. prosinec 2011 při čerpání podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů formou výkupních cen nedodržel věcné podmínky stanovené cenovými orgány dle § 5 odst. 5 zákona o cenách, upravené v bodě č. (1.9.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 2/2010 ze dne 8. 11. 2010, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, když jako prodávající a držitel licence č. 110908613 na výrobu elektřiny ve své provozovně „FVE Únanov 1,5 MW“ za období 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 neoprávněně uplatnil a vyúčtoval, resp. fakturoval jednotkovou výkupní cenu elektřiny ve výši 14 300 Kč/MWh na veškerou vyrobenou elektřinu příslušející výrobnám uvedeným do provozu od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008, ačkoli část této výroby v rozsahu 0,150060 MWp (tj. 1,650060 – 1,5 MWp) nebyla uvedena do provozu ve smyslu bodu č. (1.10.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2007 ze dne 20. 11. 2007, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, neboť na tuto část výroby elektřiny nebyla udělena licence na výrobu elektřiny, a pro tuto část výroby elektřiny tak nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou výkupních cen, čímž žalobce získal nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 2 999 825,40 Kč včetně DPH 20 % (což odpovídá výrobě elektřiny v množství 174,815 MWh z části výkonu 0,150060 MWp při uplatnění jednotkové ceny za toto zboží 14 300 Kč/MWh s připočtením DPH 20 %) a b) žalobce jako kontrolovaná osoba v kontrolovaném období 1. leden 2012 až 31. prosinec 2012 při čerpání podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů formou výkupních cen nedodržel věcné podmínky stanovené cenovými orgány dle § 5 odst. 5 zákona o cenách, upravené v bodě č. (1.9.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2011 ze dne 23. 11. 2011, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, když jako prodávající a držitel licence č. 110908613 na výrobu elektřiny ve své provozovně „FVE Únanov 1,5 MW“ za období 1. ledna 2012 do 31. prosince 2012 neoprávněně uplatnil a vyúčtoval, resp. fakturoval jednotkovou výkupní cenu elektřiny ve výši 14 590 Kč/MWh na veškerou vyrobenou elektřinu

příslušející výrobnám uvedeným do provozu od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008, ačkoli část této výroby v rozsahu 0,150060 MWp (tj. 1,650060 – 1,5 MWp) nebyla uvedena do provozu ve smyslu bodu č. (1.10.) Cenového rozhodnutí ERÚ č. 7/2007 ze dne 20. 11. 2007, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů, neboť na tuto část výroby elektřiny nebyla udělena licence na výrobu elektřiny, a pro tuto část výroby elektřiny tak nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou výkupních cen, čímž žalobce získal nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 3 075 087,62 Kč včetně DPH 20 % (což odpovídá výrobě elektřiny v množství 175,639 MWh z části výkonu 0,150060 MWp při uplatnění jednotkové ceny za toto zboží 14 590 Kč/MWh s připočtením DPH 20 %).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že uvedený závěr vyplývá z poměrně demagogické argumentace SEI, že celkový instalovaný výkon uvedený na licenci žalobce neodpovídá skutečnosti, neboť údaj na licenci, kterým je identifikována provozovna (zdroj) žalobce, je součtem šítkových výkonů instalovaných panelů a nikoli hodnotou rezervovaného výkonu dané provozovny. Tento závěr však dle žalobce nevychází z řádně zjištěného stavu věci, o kterém nelze mít důvodné pochybnosti, nemá oporu v právních předpisech, ani nešetří práva žalobce nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy žalobce jako kontrolované osoby.
3. Žalobce připomněl, že provozuje výrobu elektřiny využívající sluneční záření (dále jen „FVE“) umístěnou v kat. území Únanov, a to na základě rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „ERÚ“) o udělení licence č. 110908613 – pro výrobu elektřiny ze dne 22. 9. 2009, č. j. 04212-12/2009-ERU (v právní moci dne 30. 9. 2009), přičemž celkový instalovaný výkon provozovny – zdroje uvedený na licenci je 1,500 MW. Licence byla vydána na základě žádosti o změnu licence z důvodu změny vlastníka FVE, kdy držitelem původní licence č. 110806140 byla společnost Solar Energy s.r.o., právní předchůdce žalobce. K převodu vlastnického práva k FVE došlo na základě smlouvy o převodu vlastnictví kompletní fotovoltaické elektrárny v kat. území Únanov ze dne 13. 9. 2009. Fotovoltaická elektrárna byla zhotovena na základě smlouvy o dílo uzavřené dne 15. 10. 2008, jejímž předmětem bylo zhotovení FVE Únanov o výkonu 1,5 MW, resp. „s instalovaným výkonem 1 605,96 kWp, což odpovídá čistému instalovanému výkonu 1 493,54 kW“.
4. Dle žalobce nelze zaměňovat či ztotožňovat výkon na straně střídavé (AC – pozn. soudu z angl. *alternating current* = *střídavý proud*) a na straně stejnosměrné, tzv. výkon peakový (DC – pozn. soudu z angl. *direct current* = *stejnoseměrný proud*), neboť je nepochybné, že pro optimální výkon střídačů (AC) je nezbytné instalovat výkon DC přibližně o 10 % vyšší (konkrétní hodnota se odvíjí

od typu použitých střídačů). Nelze tedy očekávat, že výkon solární elektrárny na straně stejnosměrné (tj. panelů) se může rovnat výkonu na straně střídavé (tj. po přeměně v inventorech a dodávané do distribuční sítě). Došlo-li ke změně, resp. k žádoucímu jednoznačnému zakotvení pojmu instalovaný výkon solární elektrárny dávno poté, co byla FVE žalobce (a jejího právního předchůdce) uvedena do provozu (včetně vydané licence), nelze tuto skutečnost klást žalobci k tíži. Právní předpisy totiž nevyřešily otázku výkladu dříve udělených licencí, resp. neřešily a doposud neřeší, jakým způsobem by měli držitelé licencí udělených před rokem 2010 postupovat tak, aby dosáhli uvedení údajů na licenci do souladu se změnou výkladu pojmu instalovaný výkon. Dle názoru žalobce se vyjádření ERÚ učiněné k žádosti SEI (č. j. 58/062100315) ze dne 8. 2. 2016, č. j. 01452-2/2016-ERÚ, že licence právního předchůdce žalobce (č. 110806140) a licence žalobce (č. 110908613) byly uděleny na instalovaný výkon stanovený součtem štítkových výkonů jednotlivých panelů, tj. výkon stejnosměrný, prokazatelně nezakládá na pravdě. To z toho důvodu, že Ing. J. Ch., ředitel odboru licencí ERÚ, nepracoval v letech 2008 a 2009 na příslušném odboru licencí, pokud vůbec byl zaměstnancem ERÚ. Jeho tvrzení vyvrací také obsah Memoranda EY zpracovaného bývalými zaměstnanci ERÚ, které se sice vztahuje k problematice výkonu na licenci subjektu BS Park I. s.r.o., avšak v něm obsažené závěry popisující obecnou praxi a postupy ERÚ je možno bezpochyby vztáhnout také na případ žalobce.

5. Žalobce uvedl, že není pravdou ani tvrzení žalovaného, že by za výkon zdroje v případě solární elektrárny byl vždy a všude považován součet štítkových výkonů solárních panelů. Naopak

za výkon solární elektrárny je třeba z technického hlediska logicky považovat výkon na straně střídavé, tedy výkon skutečně dodávaný do distribuční sítě. Z hlediska bezpečnosti a provozu elektrizační sítě je hodnota výkonu na straně střídavé určující a je lhostejno, jaký je výkon např. solárních panelů, pokud není překročen výkon rezervovaný, resp. povolený pro dodávku elektřiny do sítě. Pravdivé není dle žalobce ani tvrzení žalovaného, že drtivá většina držitelů licence vykládá výkon provozovny jako výkon na straně stejnosměrné – toto tvrzení je nutno vztahovat pouze na držitele licencí udělených v letech 2008 a 2009, neboť licence udělené po změně vnitřní metodiky v průběhu roku 2010 ERÚ již uvádějí výkon na straně stejnosměrné. Uvedené by se dle žalobce potvrdilo také porovnáním veškerých spisů ERÚ pro udělené licence na výrobu elektřiny v letech 2008 a 2009, tj. ukázalo by se, že ERÚ zapisoval na licenci na výrobu elektřiny hodnotu rezervovaného výkonu na střídavé straně výroby. Dle žalobce se jednalo o zavedenou rozhodovací praxi, kdy takto ERÚ postupoval bez rozdílu vůči všem žadatelům

o licenci na výrobu elektřiny pro fotovoltaické elektrárny. V průběhu roku 2010 se pak ERÚ odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe a započal na licence na výrobu elektřiny zapisovat hodnotu rovnající se hodnotě součtu instalovaného výkonu všech jednotlivých panelů výroby. Neexistuje přitom žádné konkrétní datum, od kterého by ERÚ ke změně rozhodovací praxe přistoupil.

6. V době udělení licence, resp. od počátku provozování fotovoltaických elektráren, přitom bylo zcela na správním uvážení ERÚ, jakým způsobem bude specifikovat jednotlivé

provozovny

na licencích pro podnikání v energetických odvětvích, tedy i údaj o celkovém instalovaném výkonu. Žalobce namítal, že žádný právní předpis nedefinoval instalovaný výkon provozovny, kterou je fotovoltaická elektrárna. ERÚ zapisoval jako výkon provozovny výkon uvedený v žádosti o udělení licence, aniž by řešil, zda žadatel uvádí výkon na straně střídavé

či stejnosměrné. Nicméně již v době novelizace zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), bylo v rámci přípravy a v průběhu celého legislativního procesu předpisu vytýkáno „přepojmenování“ s tím, že mnohé zákonem definované pojmy jsou natolik vžitě a známé, že není třeba je v zákoně uvádět (viz k tomu článek Ing. L. H. ze dne 7. 9. 2009 *K novele energetického zákona – 158/2009 Sb.*). Z hlediska ustálené technické praxe tak byl dle žalobce za výkon provozovny (výrobní) elektrické energie všech zařízení, tj. i fotovoltaických elektráren, považován výkon na straně střídavé (AC), který je na výstupu do přenosové soustavy. Žalobce upozornil, že výrobní, resp. provozovna, nepochybně zahrnuje i měniče (inventory či střídače) a společně se solárními panely tak z hlediska energetického zákona a v něm obsaženého pojmosloví (zákonnou definicí výrobní, resp. provozovny) logicky představuje jeden celek, který má nějaký instalovaný výkon, a to opět na straně výstupní (tedy na straně střídavé), nikoli ve výši nominálních výkonů solárních panelů, které samy o sobě výrobnou nejsou.

7. Žalobce připomněl, že ani sama žádost o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnické osoby [jako příloha č. 3 k vyhlášce č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.)] neobsahovala údaje o jakémkoli výkonu (panelů ani střídačů/měníčů), ale naopak ve formuláři *Seznam jednotlivých provozoven* (příloha č. 12 této vyhlášky) v položce 9 obsahuje údaj pro celkový instalovaný elektrický výkon provozovny [MWe] a v položce 13 Rozpis podle zdrojů obsahuje ve druhém řádku kolonku pro elektrický instalovaný výkon zdroje [MWe], tedy údaj o výkonu na straně střídavé. Tyto dokumenty přitom žalobce předkládal ERÚ za účelem udělení licence, a pokud by ERÚ měl vycházet z hodnoty součtu instalovaného výkonu panelů, nemohl by žalobkyni (ani jejímu právnímu předchůdci) licenci na výkon 1,5 MW udělit, neboť z podkladů předložených k žádosti o udělení licence bylo jednoznačně patrné, že hodnota 1,5 MW je hodnotou výkonu rezervovaného. Údaj na licenci by tak od počátku neodpovídal skutečnému stavu.
8. Žalovaný si nadto protiřečí, pokud uvádí, že definice výkladu pojmu „instalovaný výkon“ byla v době vydání licence zakotvena v § 33 odst. 1 (resp. v § 30a odst. 1) energetického zákona, dle kterého se za celkový instalovaný výkon považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy. Vzhledem k tomu, že místem připojení solární elektrárny do elektrizační soustavy není a nemůže být fotovoltaický panel, ale je jím rozváděč VN, který do sítě dodává střídavý výkon přeměněný střídačem, podporuje to naopak tvrzení žalobce, že za instalovaný výkon výrobní (provozovny/zdroje) bylo nutno od počátku považovat výkon na straně střídavé.

9. Ani odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na názvosloví v elektrotechnice obsažené v ČSN 34 5110 nepodporuje dle žalobce tvrzení žalovaného, že za instalovaný výkon fotovoltaické elektrárny byl vždy jednoznačně považován výkon solárních panelů, tedy výkon na straně stejnosměrné, když definuje jmenovitý výkon zařízení energetické soustavy jako největší trvale přípustný výkon, pro který je daný stroj nebo zařízení výrobcem určen (viz str. 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zařízením energetické soustavy je totiž provozovna/výrobná, kterou tvoří jak solární panely, tak i měniče a další zařízení. Z tohoto důvodu tedy může být výkonem tohoto zařízení jediné výkon na straně střídavé, který je dodáván do elektrizační soustavy.
10. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že již v roce 2009 až 2010 byl podroben kontrole ze strany SEI, jejíž závěry jsou obsaženy v protokolu č. 061103609 ze dne 11. 1. 2010, č. j. 061103609/922/09/61.101/Hr, z něhož vyplývá, že rozdíl mezi skutečně instalovaným výkonem výrobní a údajem uvedeným v licenci vznikl tím, že v licenci je jako instalovaný výkon uveden výkon na straně střídavé, a tedy žalobce jako kontrolovaný držitel licence neporušil ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) a j) energetického zákona. Tyto závěry bezesporu lze považovat za legitimní očekávání na straně žalobce jako kontrolované osoby.
11. Dalším důkazem, že za výkon zdroje byl považován výkon elektrický, tedy na straně střídavé, a nikoli výkon peakový (na straně stejnosměrné), je nutno dle žalobce považovat právními předpisy a metodickým pokynem ERÚ souhrnné označování výkonu zdroje obnovitelné energie, kde v případě obnovitelného zdroje jiného než solárního nepřipadá peakový výkon v úvahu.
12. Žalobce doplnil, že FVE tvoří od počátku její realizace a uvedení do provozu v roce 2008 fotovoltaické panely v počtu 4 140 Kč FCP 170 (výkon laminátu 170 Wp) a 4 506 ks FCP 210 (výkon laminátu 210 Wp). Tedy celkový štitkový výkon laminátů panelů je od počátku 1 650,060 kWp, což odpovídá 1,5 MW rezervovaného výkonu dodávaného do sítě. Tento stav trval až do ledna 2015, kdy si žalobce z opatrnosti a předcházení dalším škodám nechal dočasně odinstalovat rozporovanou část výkonu panelů, a to až do vyřešení celé záležitosti, neboť se obával další kontroly ze strany orgánů veřejné moci zaměřených na výkon dané FVE. Skutečnost, že FVE byla od počátku až do kontroly provedené pracovníky SEI postavena ze 7 140 ks multikrystalických a monokrystalických panelů FCP 170 (laminát panelů Moser Baer Photo Voltaic 170) a 4 506 ks multikrystalických a monokrystalických panelů FCP 210 (laminát panelů Moser Baer Photo Voltaic 210), vyplývá dle žalobce ze smlouvy o dílo, včetně jejích příloh a dodatků, nepřímě také z revizních zpráv a zejména z kontrolního protokolu č. 061103609 o výsledku kontroly SEI ze dne 11. 1. 2010.

13. Žalobce v podané žalobě zpochybnil také samotný výpočet výše neoprávněného prospěchu,
a to s odkazem na znalecký posudek č. 01/2016 doc. Ing. J. P., CSc. ze dne 17. 8. 2016, z něhož je patrné, že metoda použitá SEI pro výpočet údajného neoprávněného prospěchu na základě metodiky 2015 -005-M (PV GIS) je chybná, neboť ji lze s určitou přesností použít pouze pro menší systémy, což FVE žalobce rozhodně není. Dle žalobce tak výpočet SEI neodpovídá skutečnosti a odporuje právním předpisům, neboť používá metody, kterými nelze vypočítat rozdíl dodané elektřiny bez zohlednění maximálních ztrát tak, aby žalobce nebyl výpočtem poškozen.
14. Zároveň se žalobce neztotožnil ani s argumentací žalovaného, že by součástí majetkového prospěchu žalobce mohla být daň z přidané hodnoty. Žalobce namítal, že jakýkoli jeho příjem zahrnuje i daň z přidané hodnoty, neboť žalobce je ze zákona plátcem této daně. V daném případě však nelze daň z přidané hodnoty zahrnovat do vyčíslení nepřiměřeného majetkového prospěchu, neboť tato daň je odvedena státu, a tedy majetkový prospěch v tomto rozsahu může svědčit jedině státu – České republice. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o cenách odkazuje na dnes již zrušený zákon č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, a definuje cenu, nikoli neoprávněný majetkový prospěch (bezdůvodné obohacení), jejichž definice byla obsažena v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku. V případě daně z přidané hodnoty přitom absentují všechny předpoklady pro její hodnocení jako bezdůvodného obohacení, neboť žalobce daň řádně odvedl státu, chybí zde protiprávnost získání majetkového prospěchu, jakož i majetková újma jiného subjektu, neboť E.ON Distribuce, a.s. si pro danou část daně uplatnil nadměrný odpočet nebo započtl uhrazenou daň oproti své povinnosti daň státu odvést.
15. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí územního inspektorátu SEI, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě poukázal na skutečnost, že jak v rámci kontroly,
tak v rámci správního řízení se staly hlavními námitkami žalobce výkon FVE a udělení licence. Žalovaný na podporu svých tvrzení stran správnosti přístupu k učiněným skutkovým zjištěním
a jejich hodnocení připomněl žalobci známé rozlišování dvou druhů výkonů, a to
- výkonu rezervovaného, jehož hodnota vyplývá z příslušné smlouvy o připojení výrobní elektřiny k této soustavě, uzavřené mezi příslušným provozovatelem distribuční soustavy a výrobcem; pro prvního z nich není rozhodující, jaká je velikost instalovaného zdroje, ale množství vyrobené elektřiny, odpovídající velikosti rezervovaného příkonu v předávacím místě výrobní a elektrizační soustavy a ze zdroje do předávacího místa dodané;
- výkonu instalovaného, který je dán součinem jednotkových výkonů fotovoltaických panelů
a jejich množství (zařízeními, ve kterých dochází k výrobě elektřiny, jsou v případě FVE

jednotlivé panely nebo propojená soustava těchto panelů, ve kterých dochází k přeměně sluneční energie na elektrickou), kdy takto stanovený instalovaný výkon FVE je výkonem zdroje a jeho hodnota je uvedena v licenci ERÚ na základě žádosti o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích.

17. S oporou o uvedená rozlišení dvou druhů výkonu byl dle panujícího názoru žalovaného jak v rámci provedené kontroly, tak v rámci správního řízení vyvozen závěr, že žalobce ve FVE Únanov vyráběl elektrickou energii v rozporu s rozhodnutím o udělení licence, neboť vyráběl elektřinu i z té části provozovny, na kterou neměl udělenou licenci, a tedy dodával elektrickou energii do elektrizační soustavy v rozporu se smlouvou o dodávce elektřiny vyrobené z obnovitelného zdroje uzavřené dne 20. 4. 2011 se společností E.ON Distribuce, a.s., v níž byl uveden instalovaný výkon výroby 1,5000 MW. K tomu žalovaný dále argumentoval, že
 - v protokolu SEI č. 061103609 o kontrole je jednoznačně uvedeno, že „celkový instalovaný výkon elektrický uvedený pro tuto výrobu v licenci na výrobu elektřiny je 1,500 MW“,
 - skutečný instalovaný výkon (stanovený jako násobek výkonu panelů a počtu panelů) byl zjištěn a zadokumentován v hodnotě 1,65006 MW,
 - rozdíl mezi skutečně instalovaným výkonem výroby a údajem uvedeným v licenci vznikl tím, že v licenci je uveden jako instalovaný výkon výroby výkon na střídavé straně, v projektové dokumentaci pro výstavbu FVE Únanov 1,5 MW i ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení (ze dne 17. 12. 2008) je uveden celkový instalovaný výkon 1,500 MW, jedná se o výkon na straně střídavé (AC).
18. Žalovaný připomněl, že žalobce není odpovědný za způsob podání žádosti o udělení licence

na výrobu elektřiny v provozovně FVE Únanov 1,5 MW v roce 2008, na jejímž základě bylo vydáno rozhodnutí o udělení licence č. 110806140 pro společnost Solar Energy s.r.o., ale je odpovědný za způsob podání žádosti v roce 2009, na jejímž základě bylo vydáno rozhodnutí o udělení licence č. 110908613 pro něj. Žalobce taktéž podával žádost výrobce elektřiny o připojení zařízení k distribuční soustavě VN, VVN společnosti E.ON Distribuce, a.s., v níž žadatel vyplňuje celkový instalovaný výkon elektrárny (ve vysvětlivkách žádosti je to štítkový výkon instalovaných panelů kW) a rezervovaný výkon (ve vysvětlivkách žádosti je to instalovaný výkon výroby v předávacím místě, snížený o hodnotu vlastní technologické spotřeby elektřiny na výrobu elektřiny), a zároveň potvrzuje správnost a pravdivost údajů v žádosti uvedených.
19. Žalovaný dále poukázal na definice a pojmosloví obsažené ve vyhlášce č. 51/2006 Sb., o podmínkách připojení k elektrizační soustavě, ve vyhlášce č. 478/2005 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 150/2001 Sb., kterou se stanoví minimální účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie, v ČSN 34 5101 – základní názvosloví v elektrotechnice a v ČSN 33 1500 – revize elektrických zařízení. Zároveň zdůraznil, že odpovědnost žalobce za skutkový stav a jednání, které bylo posouzeno jako protiprávní, vyplynula také z dalších skutečností, s nimiž se žalovaný náležitě vypořádal, kdy žalobci bylo známo (mj. z vysvětlivek z různých dokumentů), který z výkonů je rozhodující a proč je žalobce zaměňuje. Pokud žalobce podával žádost o vydání záruky původu elektřiny

z obnovitelných zdrojů energie podle vyhlášky č. 343/2008 Sb., kterou se stanoví vzor žádosti o vydání záruky z obnovitelných zdrojů energie a vzor záruky původu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, pak ve vysvětlivkách přílohy č. 1 k instalovanému elektrickému výkonu výroby nalezl, že tento údaj uvádí součet jmenovitých činných výkonů všech generátorů výroby. Žalovaný v této souvislosti zopakoval, že rezervovaný výkon je pouze smluvní hodnotou maximálního výkonu výroby elektřiny dodávaného do předávacího místa distribuční soustavy, kterou účastník řízení sjednává s provozovatelem distribuční soustavy, a že technické zařízení sloužící pro výkon licencované činnosti může být specifikováno pouze „štítkovými“ hodnotami. Z důvodu zabránění spekulacím s instalovaným výkonem licencovaných výroben elektřiny byla v ustanovení § 30a odst. 1 energetického zákona (novelou účinnou od 1. 1. 2015) uvedena definice,

že se za celkový instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny považuje součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy. Tento výklad přitom ERÚ aplikoval ve svých rozhodnutích již před účinností zmiňované novelizace energetického zákona, k čemuž žalovaný doplnil, že v době vydání původní licence v roce 2008 byla definice zakotvena v § 33 odst. 1 energetického zákona.

20. Žalovaný se proto domníval, že ERÚ jako správní orgán při vydávání licence nepochybil, neboť to byl žalobce, kdo v žádosti o udělení licence na výrobu elektřiny uvedl nepravdivé údaje týkající se celkového instalovaného výkonu provozovny FVE Únanov 1,5 MW. A nepravdivé údaje o výkonu FVE Únanov 1,5 MW uvedl do zprávy o výchozí revizi ze dne 17. 12. 2008 také revizní technik, čímž mohl účastníka řízení a ERÚ uvést v omyl. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že žalobce, který je dle ustanovení § 11 odst. 1 energetického zákona povinen uvádět při výkonu licencované činnosti pravdivé a úplné informace o podmínkách dodávek energie, úmyslně zaměnil údaj o instalovaném výkonu za rezervovaný výkon (aby maximálně využil a zhodnotil rezervovaný výkon, nainstaloval větší počet panelů, a tedy zvýšil skutečný instalovaný výkon, na což ovšem neměl licenci a neoprávněně za nelicencovanou část a její produkci fakturoval). Žalovaný zároveň doplnil, že na základě zjištění SEI byl žalobce povinen požádat ve smyslu § 9 odst. 1 energetického zákona o změnu rozhodnutí o udělení licence, jelikož držitel licence je povinen neprodleně oznámit ERÚ změny podmínek pro udělení licence, jakož i všechny změny týkající se údajů a dokladů, které jsou stanoveny jako náležitosti žádosti o udělení licence.
21. Žalovaný se poté vyjádřil také k možnosti uložení pokuty v souladu se zjištěným nepřiměřeným majetkovým prospěchem a jeho vymezením s daní z přidané hodnoty. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že při stanovení výše pokuty postupoval v intencích závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 A 5/2000: „*Při uložení pokuty podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, se pro výpočet neoprávněně získaného majetkového prospěchu vychází z ceny účtované odběratelům zahrnující i daň z přidané hodnoty. (...) v cenách, které měly být účtovány a stejně tak v cenách skutečně zaplacených odběrateli byla příslušná daň z přidané hodnoty obsažena. Způsob výpočtu neoprávněně získaného majetkového prospěchu zahrnující*

daň z přidané hodnoty není v rozporu s právním předpisem.“ Nejvyšší správní soud se tak přiklonil k závěru, že „nelze ani akceptovat žalobcův názor, že daň z přidané hodnoty je odváděna státu, a tak se jedná vlastně o dvojí postih. Odvod daně z přidané hodnoty na základě daňového zákona nemá charakter postihu. Užití ceny včetně daně při výpočtu proto nemůže mít charakter dalšího postihu“.

22. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Doplnění skutečností ze strany žalobce

23. V průběhu soudního řízení žalobce předložil soudu (vedle řady jiných listin, které navrhoval provést k důkazu) rozhodnutí Rady ERÚ ze dne 22. 8. 2017, č. j. 08082-19/2016-ERÚ, kterým Rada ERÚ na základě podaného rozkladu žalobce zrušila rozhodnutí ERÚ jako prvostupňového správního orgánu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 08082-12/2016-ERÚ (sp. zn. POZE-08082/2016-ERÚ). Toto rozhodnutí bylo vydáno ve správním řízení vedeném o správním deliktu proti žalobci, a to na základě zjištění učiněných v rámci kontroly, jejímž předmětem bylo prověření dodržování povinností žalobcem stanovených v § 9 a § 11 energetického zákona. Žalobce uvedl, že předmětem tohoto řízení je zcela identická problematika, a to hodnota instalovaného výkonu uvedená na licenci ERÚ. Rada ERÚ zrušila dle žalobce prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů dle energetického zákona (jejich podstatou je právě hodnota instalovaného výkonu FVE žalobce), a to z toho důvodu, že ERÚ bez dalšího vždy považoval za instalovaný výkon FVE hodnotu na straně stejnosměrné, aniž by řádně zvážil a posoudil všechna tvrzení a důkazy uváděná žalobcem ve správním řízení.
24. Žalobce poukázal na skutečnost, že možným výsledkem daného řízení před ERÚ je oprava licence žalobce z moci úřední, což by byla pro dané řízení zcela zásadní skutečnost. Žalobce trval na tom, že předmětná elektrárna byla od počátku postavena s výkonem 1,5 MW na straně střídavé, tj. 1,65006 MW na straně stejnosměrné, a beze změny byla takto provozována až do března roku 2016. Jedinou změnou, kterou žalobce nuceně provedl, byla dočasná deinstalace části panelů za účelem snížení instalovaného výkonu v březnu roku 2016, a to právě v návaznosti na správní řízení a doporučení žalované; tj. jednalo se o změnu vynucenou okolnostmi tohoto případu a v souvislosti s prevencí předcházení dalším škodám, což žalobce oznámil ERÚ přípisem ze dne 23. 3. 2016, včetně odůvodnění provedení této změny.
25. Žalobce se ztotožnil s vyjádřením Rady ERÚ ve výše uvedeném rozhodnutí o rozkladu, že z žádných podkladů licenčního řízení jednoznačně nevyplývá, že by se v případě FVE žalobce mělo jednat o výkon 1,5 MW na straně stejnosměrné. Naopak, jelikož žalobce, jeho odpovědný zástupce (Ing. T. D.) a tím i revizní technici (jejichž náplní práce nebylo ověřovat hodnotu instalovaného výkonu a evidovat počet instalovaných panelů, ale pouze potvrdit bezpečnost zařízení pro účely jeho provozu) považovali vždy za určující hodnotu elektrárny na straně střídavé, uváděli ve všech listinách právě tuto hodnotu.

26. Vzhledem k výše uvedenému proto žalobce žádal soud, aby s rozhodnutím ve věci samé vyčkal pravomocného konečného rozhodnutí ERÚ v řízení vedeném pod sp. zn. POZE-08082/2016-ERU, případně soudní řízení do doby nabytí právní moci tohoto rozhodnutí přerušil.

V. Vyjádření žalovaného k doplnění skutečností

27. Žalovaný i přes výše uvedené (žalobcem nově doložené) skutečnosti setrval na svém názoru, že se žalobce dopustil vytýkaného správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách.
28. V této souvislosti uvedl, že žalobcem podsouvané licenční řízení ERÚ jde mimo rámec kompetencí žalovaného, který ctí platné cenové předpisy v oblasti obnovitelných zdrojů energie a postihuje jejich zjištěné nedodržování. Žalovaný jako kontrolní orgán v oblasti obnovitelných zdrojů energie vždy vycházel z relevantních podkladů, kterými jsou údaje uvedené na platné licenci FVE (tj. výkon 1,5 MW) a výkon zjištěný při kontrole (1,650060 MWp), přičemž na elektřinu vyrobenou z rozdílu části výkonu o velikosti 0,150060 MWp v kontrolovaném období let 2011 a 2012 žalobce neměl nárok uplatnit podporu. Protože pro tuto část FVE nevzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti, tj. vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou výkupních cen, z rozdílu výkonu mezi výkonem licencovaným a výkonem instalovaným vyrobená elektřina (po dosažení jednotkového tarifu) vygenerovala nepřiměřený majetkový prospěch.
29. Tvrzení žalobce, že pro účely licenčního řízení vždy považoval hodnotu výkonu FVE 1,5 MW za hodnotu na straně střídavé (rezervovaný výkon), žalovaný pokládal pro řízení o dodržování platných cenových předpisů za zástupný problém, týkající se činnosti ERÚ, která není v kompetenci žalovaného. Nadto žalovaný pokládal toto tvrzení žalobce za účelové s cílem vyhnout se uložené sankci za porušení cenových předpisů. Žalovaný opětovně zdůraznil nutnost rozlišování druhů výkonů (rezervovaný a instalovaný), jakož i skutečnost, že licenční řízení vedené ERÚ jde mimo rámec jeho kompetencí. V tomto ohledu odkázal také na přípis ERÚ ze dne 8. 2. 2016, č. j. 01452-2/2016-ERÚ, z něhož jednoznačně vyplývá, že v licenci č. 110908613 je uvedena hodnota instalovaného slunečního výkonu 1,5 MW, stanoveného součtem šítkových výkonů jednotlivých panelů; a dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 11 A 121/2015 - 47, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017 ve věci sp. zn. 4 As 137/2017, v nichž se mj. uvádí: „Závěr žalovaného a prvostupňového orgánu, že celkový instalovaný výkon výroby elektřiny žalobce je dán součtem nominálních výkonů jednotlivých solárních panelů, je proto dle soudu správný, jinou (matematickou) metodu výpočtu výkonu uplatnit nelze.“
30. Závěrem žalovaný doplnil, že ve své kontrolní činnosti dodržování cenových předpisů v oblasti výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie vychází z presumpce správnosti

správního aktu, v daném případě licence žalobce č. 110908613. Není přitom v kompetenci žalovaného tento akt rozporovat, avšak jako kontrolní orgán se jím musí v rámci zákonem daných oprávnění řídit. Z žalobcem uvedených podkladů nevyplývá, že je vydána licence nesprávná, a z žádného ustanovení energetického zákona či příslušných vyhlášek nelze dovodit, že by při výpočtu instalovaného výkonu FVE byla dána povinnost přihlížet k reálným ztrátám při výrobě elektřiny.

VI. Replika žalobce

31. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž uvedl, že v rámci správního řízení tvrdil a nadále tvrdí, že nikdy nepožadoval udělení licence o výkonu 1,5 MWp (jako výkonu na straně stejnosměrné), ale požadoval hodnotu 1,5 MW jako hodnotu výkonu na straně střídavé. Tato skutečnost je dle žalobce v daném případě zcela zásadní. Žalobce měl za to, že v době udělení licence z žádných právních předpisů ani interních postupů ERÚ nevyplývalo, že výkon uváděný na licencích je součtem šítkových výkonů instalovaných panelů. Pokud tomu tak být mělo, ERÚ pochybil a měl na licenci žalobce uvést správnou hodnotu, tj. 1,650060 MWp.
32. Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 11 A 121/2015 - 47, není dle žalobce v dané věci přílehlavý, neboť sice řeší problematiku údaje uvedeného na licencích ERÚ v tom smyslu, že se jedná o hodnotu výkonu na straně stejnosměrné, avšak již se nijak nezabývá situací, která nastala v případě žalobce, kdy ERÚ při udělování licence pochybil a na licenci uvedl hodnotu výkonu chybně.
33. Vzhledem k zásadnímu dopadu výsledku správního řízení vedeného ERÚ proto žalobce pokládal za účelné a logické, aby krajský soud v uvedené věci vyčkal pravomocného konečného rozhodnutí ve věci řízení sp. zn. POZE-08082/2016-ERU, případně soudní řízení do právní moci konečného rozhodnutí ERÚ přerušil.

VII. Ústní jednání

34. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních obsažených v již dříve učiněných písemných podáních, a zdůraznili některé podstatné skutečnosti, včetně odkazů na konkrétní části správního spisu (viz odkaz žalovaného na položky 60 B, 65, 73 a 81).
35. Krajský soud při jednání provedl dokazování dvěma listinami - rozhodnutím Rady ERÚ ze dne 22. 8. 2017, č. j. 08082-19/2016-ERU, a rozhodnutím ERÚ ze dne 14. 3. 2018, č. j. 08082-35/2016-ERU, sp. zn. POZE-08082/2016-ERU. Ostatní důkazní návrhy vznesené žalobcem v podané žalobě a dalších písemných podáních, na jejichž výčet krajský soud na tomto místě pro stručnost odkazuje, zamítl soud s odůvodněním, že provedení těchto důkazů nebylo pro posouzení důvodnosti podané žaloby nezbytné; řada těchto listin je nadto založena také ve správním spisu, z jehož obsahu a znalosti krajský soud ve své rozhodovací činnosti vychází, a proto tyto listiny nebylo nutné provádět při ústním jednání k důkazu.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

36. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
37. V projednávané věci panuje mezi účastníky řízení spor o to, zda na licenci žalobce č. 110908613 uvedená hodnota výkonu 1,500 MW je hodnotou instalovaného (slunečního) výkonu na straně stejnosměrné, tj. výkonu stanoveného součtem hodnot štitkových panelů; či hodnotou výkonu na straně střídavé (odpovídající hodnotě 1,650060 MWp na straně stejnosměrné), jak po celou dobu řízení namítá žalobce. S tím souvisí a od vyřešení této otázky se odvíjí také správnost a zákonnost učiněných závěrů správních orgánů obou stupňů, zda se žalobce v dané věci skutečně dopustil vytýkaných správních deliktů dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, když v kontrolovaných obdobích let 2011 a 2012 vyráběl elektřinu v instalovaném výkonu vyšším právě o 0,150060 MWp (tj. z rozdílu 1,650060 - 1,500), ačkoli na tuto část výroby elektřiny neměl dle správních orgánů udělenou licenci, a tato část výroby tak nebyla v rozsahu 0,15006 MWp uvedena do provozu ve smyslu příslušného cenového rozhodnutí ERÚ, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie.
38. Oba účastníci přitom v této souvislosti vznesli v řízení celou řadu relevantních argumentů (pro stručnost viz jejich shrnutí shora – části II. až VI. tohoto rozsudku), podložených konkrétními listinami ve správním spisu, svědčících ve prospěch té či oné strany. Žalovanému tak nelze vytýkat, že se striktně držel údaje na licenci, jejíž vydání náleží do výlučné kompetence ERÚ, kdy inspekčním orgánům nepřísluší do pravomocně udělené licence jakkoli zasahovat a tuto negovat. To navíc v situaci, kdy správní orgány měly k dispozici a ve správním spisu je založeno prohlášení ředitele odboru licencí ERÚ, Ing. J. Ch., ze dne 8. 2. 2016, č. j. 01452-2/2016-ERU, z něhož je patrné, že v případě FVE žalobce byla licence udělena na instalovaný výkon 1,5 MW (sluneční výkon) stanovený součtem štitkových výkonů jednotlivých panelů, tj. výkon stejnosměrný. Toto sdělení bylo dále doplněno stanoviskem ERÚ ze dne 17. 2. 2016, č. j. 01452-3/2016-ERU, a sdělením ERÚ ze dne 10. 3. 2016, č. j. 01452-6/2016-ERU, odkazující v plném rozsahu na dřívější sdělení ze dne 8. 2. 2016 s doplněním, že obecný postup ERÚ při udělování licencí vycházel vždy z údaje o stejnosměrném výkonu, což se uplatnilo i v případě FVE Únanov, a že historicky úřadu není znám postup, že by se licence

na výrobu elektřiny udělovaly na výkon střídavý (rezervovaný). Tyto závěry žalovaný dále podpořil odkazem na definici pojmu instalovaného výkonu, zavedeného v ČSN 34 5101 – základní názvosloví v elektrotechnice, dle které je jmenovitý výkon zařízení energetické soustavy definován jako největší trvale přípustný výkon, pro který je daný stroj nebo zařízení výrobcem určen. Instalovaný výkon energetické soustavy je definován jako součet jmenovitých činných výkonů generátorů v energetické soustavě. A dále poukázal na závěry judikatury správních soudů, konkrétně rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2017, č. j. 11 A 121/2015 - 47, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 As 137/2017 - 41, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud jednoznačně vyslovil následující závěry: „*Instalovaný výkon výroby elektřiny [§ 30a odst. 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon)] je v případě fotovoltaické elektrárny určen jako součet instalovaných výkonů jednotlivých výrobních jednotek, tj. solárních panelů, z nichž se elektrárna skládá.*”

39. Žalobce naproti tomu opíral svou argumentaci především o stanovisko SEI obsažené v protokolu ze dne 11. 1. 2010, č. 061103609, č. j. 061103609/922/09/61.101/Hr, z něhož citoval následující kontrolní zjištění: „*V projektové dokumentaci pro výstavbu FVE Únanov 1,5 MW i ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení (ze dne 17. 12. 2008) je uveden celkový instalovaný výkon 1,500 MW jedná se o výkon na straně střídavé (AC). Celkový instalovaný výkon elektrický uvedený pro tuto výrobu v licenci na výrobu elektřiny je 1,500 MW. Skutečný instalovaný výkon (stanovený jako násobek výkonu panelů a počtu panelů) je 1,65006 MW. Rozdíl mezi skutečně instalovaným výkonem výroby a údajem uvedeným v licenci vznikl tím, že v licenci je uveden jako instalovaný výkon výroby výkon na střídavé straně*“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). Z protokolu zároveň vyplývá, že „*skutečnosti uvedené v odst. 2/ tohoto protokolu prokazují, že kontrolovaný držitel licence (rozuměj žalobce) (...) neporušil kontrolou vymezená ust. § 11 odst. 1 písm. e) a § 11 odst. 1 písm. j) energetického zákona.*”
40. Pro nalezení odpovědi na otázku, která tedy hodnota výkonu FVE Únanov byla uvedena na licenci žalobce, což je nepochybně otázka předběžná pro posouzení odpovědnosti žalobce za vytýkané správní delikty odvíjející se od množství elektřiny vyrobené v souladu s touto licencí nebo v rozporu s ní, kdy na toto množství pak žalobce v rozporu s cenovými předpisy měl neoprávněně uplatňovat podporu na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů, jsou přitom bez ohledu na shora předestřené argumenty obou účastníků a citované judikatury správních soudů klíčové závěry obsažené v rozhodnutích Energetického regulačního úřadu, vydaných ve věci žalobce v řízení vedeném pod sp. zn. POZE-08082/2016-ERU, jimiž soud doplnil dokazování při ústním jednání.
41. Prvním z těchto rozhodnutí je rozhodnutí Rady ERÚ ze dne 22. 8. 2017, č. j. 08082-19/2016-ERU, kterým došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 08082-12/2016-ERU, a věc byla tomuto úřadu vrácena k novému

projednání. Toto řízení bylo se žalobcem vedeno ve věci možného porušení § 9 a § 11 energetického zákona, jehož se měl žalobce dopustit tím, že provedl změny technických parametrů a změnu vymezení fotovoltaické elektrárny Únanov, které neprodleně neoznámil ERÚ, nepředložil o nich doklady, ani nepožádal o změnu rozhodnutí o udělení licence, a nadto po změně těchto parametrů FVE Únanov také zahájil výkon licencované činnosti v této elektrárně přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence. Kontrolní zjištění ERÚ obsažená v protokolu o kontrole ze dne 6. 5. 2016, č. j. 11156-14/2015-ERÚ, vycházela z toho, že výkon elektrárny činí 1,65006 MW, což neodpovídá výkonu 1,5 MW uvedenému na licenci. Žalobce tak měl ode dne udělení licence v rozporu s energetickým zákonem navýšit instalovaný výkon elektrárny o 0,15006 MW, aniž by tuto změnu ohlásil, předložil k ní doklady a požádal o změnu licence, přičemž dle ERÚ je na licenci uveden výkon na straně stejnosměrné a z žádného podkladu nevyplývá, že by žalobce žádal o uvedení výkonu na straně střídavé.

42. Je tedy zřejmé, že řízení před ERÚ o těchto správních deliktech se taktéž týkala nesrovnalostí

či nesouladu spočívajícího v hodnotě instalovaného výkonu FVE Únanov, kdy žalobce shodně jako v nyní projednávané věci argumentoval, že předmětné energetické zařízení mělo od počátku výkon na straně střídavé 1,5 MW, což odpovídá výkonu na licenci, a tedy výkon 1,65 MWp

na straně stejnosměrné. Dle žalobce se tak jednalo o rozdíl způsobený toliko tím, že na licenci

a v podkladech licenčního řízení byl uveden výkon na straně střídavé, kdežto následně ERÚ

za instalovaný výkon považoval výkon na straně stejnosměrné, ačkoli jde stále o totéž nezměněné energetické zařízení.

43. V řízení o podaném rozkladu žalobce, v němž tento poukazoval na historickou praxi ERÚ, který měl instalovaný výkon výroby elektřiny v minulosti interpretovat tak, že se jedná o výkon

na straně střídavé (a tuto hodnotu také uváděl na licencích), Energetický regulační úřad provedl namátkovou kontrolu licenčních spisů z roku 2009 a 2010, přičemž v žádném z posuzovaných případů (byť se nejednalo o obsáhlý vzorek) nezjistil, že by výkon uvedený na licenci odpovídal výkonu na straně střídavé. Dále však pokračoval (viz str. 6 odůvodnění tohoto rozhodnutí), že to ovšem neznamená, že by k nesprávnému uvedení údaje o střídavém výkonu na licenci nemohlo nikdy dojít. I kdyby se jednalo o jediný případ, a to konkrétně o případ žalobce, byl by Energetický regulační úřad povinen k této skutečnosti přihlédnout, neboť by to znamenalo, že výkon 1,5 MW byl od počátku výkonem na straně střídavé, a hodnota výkonu na straně stejnosměrné by tak musela být nutně vyšší.

44. Rada ERÚ v rozhodnutí o rozkladu dále uvedla, že žalobce má v určitých ohledech pravdu v tom, že stejnosměrného výkonu energetické zařízení nemůže nikdy dosáhnout, že výroba elektřiny obsahuje nejen panely, ale i další nezbytná zařízení (jako např. měniče), a že výkon, který je dodáván do distribuční soustavy, je výkonem na straně střídavé. To ovšem neznamená,

že pojem instalovaný výkon, jak je vykládán ERÚ (*a rovněž judikaturou správních soudů a správními orgány v námi projednávané věci – pozn. soudu*), je vykládán nesprávně. Celkový instalovaný výkon elektrárny je dán součtem výkonů jednotlivých výrobních jednotek, zde fotovoltaických panelů, přičemž každý fotovoltaický panel je charakterizován určitým výkonem (byť dosažitelným pouze v laboratorních podmínkách), avšak jedná se o objektivní údaj. Na rozdíl od toho se výkon na straně střídavé odvíjí od celkové účinnosti elektrárny, která je závislá na proměnlivých faktorech (klimatické podmínky, účinnost jednotlivých panelů v konkrétních podmínkách, ztráty apod.), a tedy maximálního výkonu na straně střídavé energetické zařízení taktéž nedosáhne, nebo jen zřídka.

45. Vlastní pojem *celkový instalovaný výkon* byl s účinností od 30. 12. 2004 zakotven do ustanovení § 33 energetického zákona (dnes se jedná o ustanovení § 30a energetického zákona), dle kterého se za celkový instalovaný výkon považuje *součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek v místě připojení do elektrizační soustavy*. Je tedy zřejmé, že pouze s jazykovým výkladem si v případě uvedené definice nevystačíme, neboť znění tohoto ustanovení si vnitřně odporuje, když *součet hodnot instalovaných výkonů výrobních jednotek* představuje výkon na straně stejnosměrné, avšak *v místě připojení do elektrizační soustavy* svádí k výkonu na straně střídavé, čímž se obě části vzájemně vylučují. Tato definice nicméně byla do zákona zakotvena pro účely udělení státní autorizace, jejíž potřeba vzniká při záměru výstavby elektrárny nad určitou stanovenou hranici výkonu. Smyslem použité věty *v místě připojení do elektrizační soustavy* tak bylo jednoznačně vymezit, ve vztahu k jakému technickému celku bude celkový instalovaný výkon počítán tak, aby bylo zabráněno rozdělování elektráren ve stejném místě připojení do elektrizační soustavy na menší elektrárny s výkonem pod stanovenou hranici (1 MW) za účelem vyhýbání se procesu státní autorizace. Použití pojmu *v místě připojení do elektrizační soustavy* tedy představuje pouze vymezení, jakým způsobem bude výkon na straně stejnosměrné posuzován pro účely státní autorizace.
46. Prvostupňový ERÚ dospěl v řízení vedeném pod sp. zn. POZE-08082/2016-ERÚ k závěru, že v případě licence žalobce se jedná o výkon na straně stejnosměrné, přičemž nelze z žádného podkladu licenčního řízení usuzovat, že by mělo jít o výkon na straně střídavé. Tento závěr však Rada ERÚ v řízení o rozkladu odmítla, neboť by platil pouze tehdy, pokud by mezi ERÚ a žalobcem panovala zjevná shoda na výkladu tohoto pojmu. Stejně tak je totiž možno namítat, jak to ostatně činil žalobce, že žádný z posuzovaných podkladů jednoznačně neprokazuje, že výkon 1,5 MW představuje výkon na straně stejnosměrné. Rada ERÚ na str. 7 odůvodnění rozhodnutí pokračovala, že jestliže účastník řízení i revizní technik považovali za celkový instalovaný výkon elektrárny výkon na straně střídavé, neboť takové uvažování by nepostrádalo určitou logiku a z technického hlediska není nesprávné (zvláště v době, kdy fotovoltaické elektrárny nebyly tolik rozšířené a pojem instalovaný výkon nemusel být vykládán jednoznačně), pak je pochopitelné, že tento údaj byl následně uveden také v revizní zprávě, v žádosti o udělení licence, smlouvě o převodu vlastnictví a podnikatelském záměru. Toto jsou přitom dokumenty, ze kterých ERÚ v prvostupňovém rozhodnutí dovozoval, že výkon 1,5 MW je výkonem

na straně stejnosměrné. Taková úvaha však dle Rady ERÚ nemá oporu v podkladech správního řízení, přičemž za předpokladu, že by v citovaných dokumentech naopak byl uveden výkon

na straně střídavé, je třeba dojít nezbytně k závěru, že ze strany ERÚ byla žalobci nesprávně udělena licence na výkon na straně střídavé.

47. V případech správního trestání je to přitom správní orgán, kdo nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu a kdo je povinen účastníku řízení (zde žalobci) prokázat spáchání správního deliktu. Existují-li důvodné pochybnosti, které mají zásadní vliv na posouzení odpovědnosti účastníka řízení, nelze jej za spáchání správního deliktu uznat odpovědným. Energetický regulační úřad tak byl Radou ERÚ zavázán, aby v rámci nového projednání věci opětovně posoudil a vyhodnotil, jaký výkon byl uveden na licenci žalobce, přičemž v případě neodstranění důvodných pochybností, které zde existovaly, by nezbylo, než v souladu se zásadou *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného) řízení zastavit.

48. V rámci nového projednání věci pak Energetický regulační úřad vydal dne 14. 3. 2018 pod č. j. 08082-35/2016-ERU rozhodnutí, kterým správní řízení vedené se žalobcem ve věci podezření ze spáchání správních deliktů podle § 91 odst. 1 písm. b) a h) energetického zákona, kterých se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 9 odst. 1 energetického zákona po změně technického stavu fotovoltaické elektrárny s názvem FVE Únanov 1,5 MW, ke kterému mělo dojít mj. dle kontrolního zjištění ERÚ v době nejméně od 23. 1. 2015, kdy byla provedena revize předmětné elektrárny, a na základě které byla dne 28. 1. 2015 vyhotovena zpráva o mimořádné revizi elektrické instalace ev. č. R 9/15 objektu FVE Únanov, ve které je jako předmět revize uvedeno energetické zařízení o výkonu 1,65006 MW, což je o 0,15006 MW vyšší výkon, než výkon 1,500 MW, na který je licence udělena, tuto změnu neprodleně Energetickému regulačnímu úřadu neoznámil, nepředložil o ní doklady a nepožádal o změnu rozhodnutí o udělení licence a zároveň v rozporu s § 9 odst. 5 energetického zákona po změně technických parametrů provozovny v ní zahájil výkon licencované činnosti přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence, přičemž tento protiprávní stav měl dále udržovat, analogicky podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil, neboť skutek, o němž se vedlo toto řízení, není správním deliktem.

49. V odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz str. 5 – bod V. Skutková zjištění) Energetický regulační úřad dospěl na základě vyhodnocení všech v řízení shromážděných podkladů k následujícím závěrům. Fotovoltaická elektrárna žalobce byla zhotovena na základě smlouvy o dílo, uzavřené dne 15. 8. 2008 mezi společnostmi Solar Energy, s.r.o. jako investorem a FitCraft Production s.r.o. jako zhotovitelem elektrárny. Žalobce získal práva k provozování elektrárny na základě smlouvy ze dne 13. 9. 2009. V předmětu smlouvy o dílo se k instalovanému výkonu uvádí, že dílo na instalovaný výkon v panelech činí 1 605,96 kWp, což dle vyjádření dodavatele odpovídá čistému instalovanému výkonu 1 493,54 kW. Totožná smlouva je založena také ve spisu správního řízení o udělení licence na tuto elektrárnu společnosti Solar Energy, s.r.o. z roku 2008. Z této smlouvy dle ERÚ jednoznačně vyplývá, že zhotovitel měl v úmyslu vystavět fotovoltaickou elektrárnu, která bude osazena fotovoltaickými panely o celkovém výkonu 1 605,96 kWp, což je výkon na

straně stejnosměrné a odpovídá výkonu 1 493,54 kW na straně střídavé. Rovněž skutečnost, že na užívání stavby byl vydán odborem výstavby Městského úřadu Znojmo pod sp. zn. MUZN 55634/2009 ze dne 15. 7. 2009 kolaudační souhlas, nasvědčuje tomu, že od samého počátku existence elektrárny tato byla osazena fotovoltaickými panely o celkovém výkonu 1,65 MWp. Zcela logicky by potom byl žalobce jako žadatel o udělení licence sám proti sobě, žádal-li by o licenci na výkon 1,5 MW, tedy výkon nižší, když prokazatelně jeho elektrárna výkonem 1,65 MWp na straně stejnosměrné disponovala. Proto se lze ztotožnit s tvrzením účastníka (rozuměj žalobce – pozn. soudu), že výkon na rozhodnutí o udělení licence je výkonem na straně střídavé, nikoliv na straně stejnosměrné (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). Rovněž ve smlouvě o připojení elektrárny k distribuční soustavě je v příloze smlouvy uveden výkon 1,5 MW. Žalobce pak poskytl správnímu orgánu také protokol kontroly SEI ze dne 11. 1. 2010, č. 061103609,

50. Energetický regulační úřad dále upozornil, že si v rámci dokazování vyžádal od zeměměřického úřadu archivní letecké snímky katastrálního území obce Únanov, okr. Znojmo, a to konkrétně území, na kterém je FVE umístěna. Konkrétně byly vyžádány letecké snímky pořízené ke konkrétním datům, a to 17. 12. 2008, 30. 9. 2009, 11. 1. 2010, 29. 4. 2017, 23. 1. 2015 a 9. 6. 2016. Tato data se vztahují k získání licence na elektrárnu, k rozhodnutím o změně licence a dále revizím a kontrolám, které na dané provozovně proběhly. Zeměměřický úřad sice poskytl správnímu orgánu pouze snímky pořízené k datu 1. 7. 2001, 28. 4. 2004, 14. 4. 2007, 10. 6. 2010, 6. 7. 2012, 23. 5. 2014 a 21. 3. 2017, neboť snímky k požadovaným datům nedisponoval, přesto je možné z těchto snímků vyvodit jednoznačné závěry. Ze snímků pořízených k datům 1. 7. 2001, 28. 4. 2004, 14. 4. 2007 logicky vyplývá, že na daném území ještě žádná FVE nestála. Ze snímku ze dne 10. 6. 2010 již bylo patrné, že území bylo plně vyplněno fotovoltaickými panely. Z fotografie bylo možno také určit jejich počet, a tedy bylo možno konstatovat, že velikost elektrárny plně koresponduje s vyjádřením žalobce, zejména právě co do počtu instalovaných panelů. Snímky ze dne 6. 7. 2012 a 23. 5. 2014 jsou totožné se snímkem z 10. 6. 2010, z čehož vyplynulo, že zjevně nedošlo k žádné změně jak ve vymezeném území, tak v počtu instalovaných fotovoltaických panelů. Na snímku k datu 21. 3. 2017 pak již chybí několik řad fotovoltaických panelů v severní části vymezeného území elektrárny a část ve východní části. Energetický regulační úřad tak uzavřel, že na základě vyhodnocení těchto snímků nebylo zjištěno, že by došlo ke změně technických parametrů elektrárny od získání licence k jejímu provozování; a zjištěná změna na snímku pořízeném ke dni 21. 3. 2017 koresponduje s kontrolním zjištěním a tvrzením žalobce, že panely byly odstraněny jednak z důvodu oprav, jednak z důvodu kontrolních závěrů učiněných orgány Státní energetické inspekce v roce 2015.

51. Stran právního posouzení jednání žalobce tak Energetický regulační úřad dospěl k závěru (viz str. 7 odůvodnění – bod VI. Právní posouzení jednání), že žalobce svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu správních deliktů podle § 91 odst. 1 písm. b) a h) energetického zákona, neboť nebylo prokázáno, že by se výkon fotovoltaické elektrárny FVE Únanov od svého vzniku do kontrolního zjištění pracovníků kontroly ERÚ měnil (vyjma případu, kdy žalobce dočasně odinstaloval část fotovoltaických panelů z důvodu proběhlé kontroly pracovníky orgánu SEI dne 23. 11. 2015). Energetický regulační úřad tak dospěl k závěru, že skutek, spočívající v neoprávněném navýšení výkonu elektrárny

z výkonu 1,5 MW na výkon 1,65 MW se nestal, a stejně tak nedošlo ke změně v umístění elektrárny a výkonu licencované činnosti přede dnem nabytí právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence. Zároveň v této souvislosti doplnil, že nerozporuje názor žalobce, že nadále existuje možný nesoulad mezi hodnotou celkového instalovaného výkonu provozovny uvedeného v platné licenci a skutečným instalovaným výkonem, což však s ohledem na zastavení sankčního správního řízení již nemohlo být předmětem jeho posuzování. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 3. 2018.

52. Dle krajského soudu je zřejmé, že závěry obou výše uvedených rozhodnutí ERÚ nepochybně zásadně ovlivňují výsledek řízení i v nyní posuzované věci, neboť se v nich jako předběžná otázka shodně řešila problematika hodnoty výkonu uvedeného na licenci žalobce. Pokud přitom Energetický regulační úřad dospěl k závěru, že podklady, které byly v řízení shromážděny, prokázaly, že výkon na rozhodnutí o udělení licence 1,5 MW je výkonem nikoli na straně stejnosměrné, ale na straně střídavé (odpovídající přibližně výkonu 1,65 MWp na straně stejnosměrné), nemohou v důsledku toho obstát ani závěry žalovaného v nyní projednávaném případě, že by žalobce neměl na tento rozdíl výkonu licenci udělenou, a že by tedy na elektřinu vyrobenou z této části elektrárny nebyl oprávněn uplatňovat podporu pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů formou výkupních cen, čímž získal nepřiměřený majetkový prospěch. Za dané situace se tak žalobce nemohl dopustit vytýkaného správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, podle kterého ve znění účinném pro projednávanou věc platilo, že se fyzická osoba podnikající nebo právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5 zákona.
53. Se zřetelem k výše uvedeným závěrům se zároveň stalo bezpředmětným, aby se krajský soud dále zabýval ostatními žalobními námitkami uplatněnými žalobcem v podané žalobě, včetně nesprávnosti výpočtu výše neoprávněného prospěchu a zahrnutí daně z přidané hodnoty jako jeho součásti, neboť nebylo-li v řízení prokázáno spáchání vytýkaného správního deliktu (resp. deliktů), nebylo ani možné žalobci za ně uložit pokutu.

IX. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Ačkoli žalobce požadoval zrušit také prvostupňové rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud shledal, že požadované nápravy je možno dosáhnout v řízení před správními orgány, zde v odvolacím řízení před žalovaným, jemuž se věc vrací k dalšímu řízení.
55. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak žalovaný opětovně vyhodnotí, zda se žalobce v daném případě skutečně dopustil vytýkaného protiprávního jednání

spočívajícího v porušení cenových předpisů a naplňujícího znaky správního deliktu, přičemž

ve smyslu § 78 odst. 6 s. ř. s. zahrne mezi podklady pro své nové rozhodnutí také soudem provedené důkazy, které mají pro posouzení dané věci stěžejní význam.

56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku, který byl žalobě usnesením ze dne 6. 10. 2016, č. j. 30 A 151/2016 - 111, soudem přiznán; a dále v nákladech právního zastoupení dle vyhlášky

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu Mgr. Kateřiny Sedláčkové, advokátky, za zastupování žalobce v soudním řízení před krajským soudem, a to za následující úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení; písemné podání soudu ve věci samé – sepis podané žaloby; a účast na ústním jednání soudu, které se ve věci konalo dne 19. 12. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu. Krajský soud dále v souladu s vyčíslením nákladů, které písemně učinila zástupkyně žalobce, hodnotil podanou repliku jako poloviční úkon ve věci. Dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku ve výši 3 100 Kč, za které tak žalobci přísluší odměna ve výši 10 850 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátní tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok také na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. V daném případě tato náhrada činí částku ve výši 1 200 Kč (zde za 4 úkony, neboť s ohledem na povahu a účel náhrady hotových výdajů krajský soud podanou repliku hodnotil jako plnohodnotný úkon).

57. Náklady řízení dále spočívají v náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a dále v náhradě výdajů

za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 463/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 463/2017 Sb.“), činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 4 Kč za 1 km jízdy. Zástupkyně žalobce uskutečnila cestu na trase Praha-Brno a zpět v délce 414 km, a to automobilem zn. Mazda 6, RZ x. Výše základní náhrady za použití tohoto osobního automobilu tedy po zaokrouhlení činí 1 656 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu (motorová nafta) při spotřebě 4,6 l/ 100 km, jak vyplývá z doložené fotokopie technického průkazu vozidla; a při výši průměrné ceny pohonné hmoty za 1 litr 29,80 Kč u této pohonné hmoty dle § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí

po zaokrouhlení částku ve výši 568 Kč. Celková náhrada jízdních výdajů tak činí částku ve výši

2 224 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu pak advokátu náleží též náhrada za čas proměřaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných

v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, a to za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Advokátka žalobce cestou k soudnímu jednání Praha-Brno a zpět proměškala čas

v rozsahu 10 půlhodin, a proto soud žalobci přiznal dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu náhradu v částce

ve výši 1000 Kč (10 x 100 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 3 208 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkové náklady řízení za zastoupení včetně daně z přidané hodnoty (ve výši 18 482 Kč) a také zaplacených soudních poplatků (ve výši 4 000 Kč) tak činí částku ve výši 22 482 Kč. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu